

Sygn. akt III RC 319/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2019r.

Sąd Rejonowy w Mikołowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zając

Protokolant: Michał Gancarz

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2019r. w Mikołowie

sprawy z powództwa małoletniej Z. S.

reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego K. S.

przeciwko A. S.

o alimenty

1. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz małoletniej powódki Z. S. alimenty w wysokości po 700 (siedemset) złotych miesięcznie, płatne z góry do rąk matki małoletniej powódki – K. S., do dnia 15-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności każdomiesięcznego świadczenia począwszy od dnia 8 grudnia 2018 roku;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nakazuje pobrać od pozwanego A. S. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Mikołowie) kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem należnych kosztów sądowych, odstępując jednocześnie od obciążania strony powodowej kosztami sądowymi od oddalonego powództwa;
4. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz strony powodowej kwotę (...),40 (jeden tysiąc osiem złotych i 40/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 319/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 grudnia 2018 r. K. S. w imieniu małoletniej córki Z. S. domagała się zasądzenia od A. S. alimentów po 900 zł miesięcznie, płatnych do rąk matki małoletniej do dnia 10-go każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, poczynając od 8 grudnia 2018 roku.

Pozwany A. S. w odpowiedzi na pozew uznał żądanie pozwu do kwoty po 400 zł miesięcznie, wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałej części i zniesienia jednocześnie między stronami kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd ustalił, co następuje:

Małoletnia Z. S., ur. (...), pochodzi ze związku małżeńskiego K. S. i A. S.. Dziewczynka ma obecnie 10 lat i uczęszcza do V klasy szkoły podstawowej. Od 7 grudnia 2018 r. rodzice małoletniej nie mieszkają razem, bowiem pozwany wyprowadził się ze wspólnego domu. Małoletnia nie wymaga stałej opieki, nie leczy się specjalistycznie. Na wyżywienie

siebie i córki matka wydatkuje kwotę ok. 700 zł, przy czym K. S. jako pracownik stołówki ma możliwość zabrania niewykorzystanych produktów a dziewczynka korzysta z obiadów szkolnych, których koszt to kwota 60 zł. Na odzież, środki czystości witaminy oraz rozrywkę, matka przeznacza kwotę 380 zł, natomiast telefon i kieszonkowe to wydatek w kwocie 50 zł. Małoletnia dwa razy do roku wymaga zakupu leków po 100 zł, a na wakacje dziewczynki matka rocznie przeznacza kwotę 600 zł. Dziewczynka przeżyła rozstanie rodziców, wymaga wsparcia psychologicznego, wizyty odbywają się co dwa tygodnie, przy czym w okresie od grudnia 2018 r. do kwietnia 2019 r. małoletnia leczyła się prywatnie wydatkując 100 zł za wizytę, aktualnie wizyty są refundowane przez NFZ. Ponadto małoletnia podjęła leczenie stomatologiczne, koszt za wizytę to kwota 120 zł.

Licząca 36 lat matka małoletniej zatrudniona jest w szkole podstawowej w charakterze pomocy kuchennej osiągając wynagrodzenie w kwocie 1905,12 zł, dodatkowo otrzymuje trzynaste wynagrodzenie. Mieszka z córką w domu należącym do małżonków S., zakupionego za środki pochodzące z majątku osobistego K. S. oraz z wspólnie zaciągniętego kredytu, który spłaca pozwany. Matka małoletniej miesięcznie na utrzymanie nieruchomości wydatkuje 381 zł, ponadto raz do roku na zakup opału przeznacza 3000 zł. Matka w miarę możliwości stara się zapewnić córce rozrywkę, wypoczynek, niemniej z uwagi na brak funduszy nie jest w stanie zorganizować małoletniej odpłatnego wyjazdu czy umożliwić uczęszczanie na odpłatne zajęcia dodatkowe. Matka małoletniej nie wymaga leczenia.

Pozwany ma 38 lat, pracuje w Z. P.H. (...) M. S. w M. na stanowisku sprzedawcy, za wynagrodzeniem 3171 zł netto miesięcznie, przy czym od lutego 2019 r. ma dokonywane potrącenia z tytułu alimentów na małoletnią Z. udzielone w trybie zabezpieczenia w wysokości po 700 zł miesięcznie. Jednocześnie w czasie kiedy małżonkowie wspólnie zamieszkiwali wynagrodzenie pozwanego kształtowało się na poziomie około 3400 zł-3500 zł miesięcznie. Pozwany wspólne gospodarstwo prowadzi z synem z poprzedniego związku – (...) lat 17, na którego otrzymuje alimenty w wysokości po 300 zł miesięcznie. A. S. jest właścicielem mieszkania – kawalerki, którą małżonkowie zakupili w trakcie trwania małżeństwa, współwłaścicielem domu jednorodzinnego, w którym zamieszkuje powódka wraz z matką, oraz wspólnie z żoną posiada samochód osobowy.

Pozwany na utrzymanie mieszkania oraz na rachunki przeznacza 660 zł miesięcznie, dodatkowo ponosi koszty związane z ubezpieczeniem samochodu, zakupem paliwa po 345 zł miesięcznie. Spłaca kredyt na dom w którym mieszka powódka z matką. Ponadto ma na utrzymaniu psa, który w ostatnim czasie przeszedł operację. Od czasu wyprowadzki A. S. sporadycznie widuje się z córką, twierdząc, że małoletnia jest nastawiana negatywnie przez matkę do ojca, poza przekazywanymi alimentami w trybie zabezpieczenia nie łoży na rzecz córki żadnych dodatkowych środków, nie przekazuje prezentów na święta. Pozwany jest zdrowy, nie leczy się specjalistycznie. (dowody: odpis zupełny aktu urodzenia powódki, k. 6 akt, zaświadczenia o dochodach, k. 21, 91, zaświadczenie (...) Banku (...), karta 22-23, potwierdzenia transakcji, k. 36-37, zaświadczenie (...), k. 38, potwierdzenia płatności, k. 39, 43, 47-50, faktury, k. 40-41, 52-53, 56-59, potwierdzenia opłaty polisy, k. 42, rozliczenia abonamentu telefonicznego, k. 44-56, rozliczenia na rzecz N., k. 50, potwierdzenia płatności, k. 54-55, 60, potwierdzenia transakcji z 26.06. 2019 r. oraz z 10.06.2019 r. faktury z 23.04.2019 r., 19.02.2019 r., 21.03.2019 r., 26.04.2019 r., 5.04.2019 r., 19.03.2019 r., 5.02.2019 r., 5.03.2019 r., 11.12.2018 r., 18.12.2018 r., 29.11.2018 r., 3.12.2018 r., 8.01.2019 r., 22.01.2019 r., 18.06.2019 r., 24.06.2019 r., 25.05.2019 r., decyzja Burmistrza M. z 31.01.2019 r., potwierdzenia wpłaty na kwotę 122,55 zł, złożone do akt na rozprawie 9 lipca 2019 r., dokument prywatny - screen wiadomości SMS, k. 24-30, dokumenty złożone na rozprawie w dniu 25.10.2019r., w tym faktury VAT z 14.08.2019 r., 18.09.2019 r., 22.10.2019 r., potwierdzenia płatności za obiady, potwierdzenia transakcji złożone do akt na rozprawie w dniu 25.10.2019r. przez pełnomocnika pozwanego, wydruk listy transakcji, k. 139b-139e, pasek wynagrodzenia A. S., k. 135-138, 139a, zeznania K. S., k. 116-118, zeznania pozwanego, k. 131-134).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z powołanych wyżej dokumentów, których prawdziwości i autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała. Żadna ze stron nie skorzystała też z prawa wynikającego z treści art. 129 k.p.c., stąd sąd oparł się na odpisach dokumentów, których istnienie nie było przez strony procesu podważone. Jednocześnie należy mieć na uwadze, iż Sąd oceniając zgromadzony materiał w myśl art. 233 § 1 k.p.c. ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego

materiału, w tym wyjaśnień informacyjnych stron, oświadczeń, zarzutów przez nie zgłaszanych, jak i ich zachowania się w trakcie procesu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 632/98).

Zeznania K. S. i pozwanego Sąd uznał za wiarygodne w takim zakresie, w jakim pozostają one zgodne z zasadami logiki oraz doświadczenia zawodowego, a także – korelują z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Sąd ustalając stan faktyczny ustalił na mniejszym poziomie wydatki na jedzenie powódki i matki małoletniej powódki niż kwota wskazana przez nią na rozprawie w wysokości łącznie 900 zł miesięcznie. Sąd miał na uwadze że charakter pracy wykonywanej przez K. S. zasadnie pozwala przyjąć, że produkty nie wykorzystane w stołówce szkolnej mogą być zabrane przez pracowników na co wskazywał pozwany.

Sąd oddalił na rozprawie w dniu 9 lipca 2019 roku wniosek dowodowy w postaci zdjęć i kopii paragonów fiskalnych uznając je jako niecelowe. Jakość wydrukowanych zdjęć oraz brak daty ich sporządzenia w ocenie Sądu stanowiła przeszkodę do przeprowadzenia dowodu. Co do paragonów fiskalnych Sąd miał na uwadze, że mogą służyć jedynie jako dowód cen produktów w danym dniu i w określonym sklepie, nie wynika z nich bezpośrednio wysokość wydatków poniesionych przez stronę postępowania. W ocenie Sądu dokument z paragonu fiskalnego jest niecelowy do ustalenia wydatków ponoszonych przez strony postępowania wobec czego musiał być oddalony jako niecelowy.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą roszczenia alimentacyjnego małoletniej powódki jest treść art. 133 § 1 kro, zgodnie z którym obydwoje rodzice obowiązani są do świadczenia alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie jego kosztów utrzymania. Z dyspozycji tego przepisu wynika, że rodzice mogą być zwolnieni od świadczeń alimentacyjnych w stosunku do dziecka tylko wtedy, gdy dziecko posiada własny majątek, a dochody z tego majątku wystarczają na całkowite pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. We wszystkich innych wypadkach na rodzicach ciąży stanowiący obowiązek dostarczania dziecku środków utrzymania i wychowania. Z powyższego wynika, że czas trwania tego obowiązku nie jest ograniczony terminem, a jedynie okolicznością czy ze względu na poziom rozwoju i stopień wykształcenia uprawniony może utrzymać się samodzielnie.

Granice tego obowiązku – zgodnie z treścią art. 135 § 1 kro – wyznaczone są z jednej strony potrzebami uprawionego oraz możliwościami zarobkowymi i majątkowymi zobowiązanego, przy czym należy zaznaczyć, że dziecko ma prawo do równej stopy życiowej co jego rodzice – in concreto oznacza to, że stopień zaspakajania jego potrzeb nie powinien być niższy niż poziom życia jego rodziców. Realizacja obowiązku alimentacyjnego względem dziecka może polegać także w całości lub części na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie (art. 135 § 2 kro).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że oboje rodzice małoletniej Z. S. zobowiązani są dostarczać jej środków utrzymania i dbać o jej wychowanie, łożąc na ten cel stosowne środki, przy czym obowiązek ten może być realizowany dobrowolnie przez obojga rodziców, którzy będą zaspakajając usprawiedliwione potrzeby małoletniej, bądź też przez łożenie przez jednego z rodziców do rąk drugiego rodzica określonej kwoty pieniężnej na zaspokojenie tych potrzeb. Podkreślić należy, iż chodzi tu o zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb osoby uprawnionej.

Obowiązek alimentacyjny pozwanego w niniejszej sprawie nie budził wątpliwości i nie był kwestionowany. Przedmiotem sporu był natomiast zakres tego obowiązku, co wymagało przede wszystkim porównania sytuacji majątkowej pozwanego A. S. i przedstawicielki ustawowej małoletniej – K. S. oraz zestawienia usprawiedliwionych potrzeb powódki z możliwościami zarobkowymi i majątkowymi jej rodziców. Małoletnia Z. uczęszcza do piątej klasy szkoły podstawowej, jest w fazie intensywnego rozwoju, dorasta.

Obecnie wyłącznie matka powódki wywiązuje się z obowiązku osobistych starań o wychowanie i utrzymanie małoletniej córki. Pozwany od wyprowadzki, która miała miejsce w grudniu 2018 r., utrzymuje sporadyczny kontakt z córką, nie wspiera matki dziewczynki w opiece nad córką, nie jest zorientowany w jej potrzebach.

Odnośnie zaś dostarczania środków utrzymania należy zauważyć, że sytuacja materialna rodziców dziewczynki jest zasadniczo różna. W czasie kiedy małżonkowie wspólnie zamieszkiwali, wysokość wynagrodzenia A. S. kształtowała się na poziomie kwoty 3400 zł miesięcznie, które przelewał na konto matki dziewczynki. Pozwany nadal pracuje w charakterze sprzedawcy. Jego dochody zmniejszyły się z uwagi na zmianę kontrahenta z którym współpracował pracodawca pozwanego, tym samym pozwany nie miał na to żadnego wpływu. Aktualnie pozwany pracuje za wynagrodzeniem średnio 3100 zł netto miesięcznie, K. S. otrzymuje zaś wynagrodzenie na poziomie 1900 zł netto miesięcznie. Z otrzymywanej kwoty wynagrodzenia matka powódki jest w stanie przeznaczyć część środków na utrzymanie córki, niemniej bez regularnego wsparcia ojca dziewczynki nie ma możliwości zaspokoić wszystkich bieżących i usprawiedliwionych potrzeb dziewczynki. Pomimo zmniejszenia średniomiesięcznego wynagrodzenia pozwanego nadal otrzymywane środki, w ocenie Sądu pozwalają na partycypację w kosztach utrzymania małoletniej Z. na poziomie kwoty po 700 zł miesięczne. Pozwany utrzymuje sporadyczny kontakt z córką, nie angażuje się i nie uczestniczy w jej wychowaniu, zatem przy też znacznej różnicy wynagrodzeń małżonków, jego wkład finansowy w utrzymanie córki powinien być odpowiednio wyższy, bowiem jedynie w ten sposób przyczynia się do utrzymania dziecka. Sąd miał także na uwadze, iż pozwany od lutego 2019 r. przekazuje na rzecz małoletniej alimenty po 700 zł miesięcznie zasądzone w trybie zabezpieczenia. Co istotne pozwany nie wykazał, iż tak ustalona kwota alimentów nie mieści się w jego możliwościach zarobkowych, lub że popadł w zadłużenie. Przeciwnie, jak sam przyznał, poza ratą kredytu nie posiada żadnych innych zobowiązań. Sąd nie uwzględniając żądania powódki ponad kwotę zasądzonych alimentów, miał na uwadze, że pozwany poprzez płacenie raty alimentacyjnej częściowo partycypuje w kosztach małoletniej córki, bo pośrednio w ten sposób zapewnia zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych małoletniej powódki. Jednocześnie nie zasługiwał na uwzględnienie argumentu pozwanego, iż skoro ma na utrzymaniu siedemnastoletniego syna z poprzedniego związku, na którego otrzymuje niskie alimenty po 300 zł miesięcznie to ta okoliczność powinna wpłynąć na wysokość obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki z drugiego związku. Sąd stwierdził, że skoro pozwany godzi się, aby matka jego syna, pomimo znacznego upływu czasu, płaciła rażąco niskie alimenty, nie może oczekiwać od Sądu ochrony prawnej i żądać zasądzenia na rzecz małoletniej Z. nieadekwatnych do jej wieku i rozwoju alimentów po 400 zł miesięcznie. Pozostawałoby to w sprzeczności z ogólnie przyjętymi zasadami współżycia społecznego, co więcej stanowiłoby działanie na niekorzyść jego małoletniej córki Z., która w istocie ucierpiałaby wyłącznie z tego powodu, że jej ojciec ma na utrzymaniu inne dzieci uprawnione do alimentacji przez drugiego rodzica.

Mając powyższe na uwadze kwota 700 zł miesięcznie odpowiada usprawiedliwionym potrzebom małoletniej, a zarazem mieści się w możliwościach zarobkowych i płatniczych pozwanego, stąd też sąd zasądził alimenty w wysokości po 700 zł miesięcznie, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mikołowie kwotę 420 zł z tytułu opłaty od zasądzonych na rzecz małoletniej alimentów, od uiszczenia której strona powodowa była zwolniona z mocy ustawy. Jednocześnie Sąd nie obciążył małoletniej powódki kosztami sądowymi od oddalonego powództwa, uznając, iż jej sytuacja majątkowa uzasadnia zastosowanie dobrodziejstwa wynikającego z art. 102 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono po myśl art. 100 k.p.c. ustalając, iż małoletnia powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 77 %.

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.